

KATARÍNA GILLEROVÁ

PRIVEĽA
TAJOMSTIEV

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskypisovatel.sk
www.slovenskypisovatel.sk
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Copyright © Katarína Gillerová 2020
Cover Design © Emil Křížka 2020
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2020

ISBN 978-80-220-2269-9

*Túto knihu venujem synovi Radkovi,
jeho partnerke Janke
a svojej rozkošnej vnučke Soničke.*

AUTORKA

BEZRADNOSŤ

Dnešný deň sa mi vôbec nepáčil. Už od rána ma obchádzal nepríjemný pocit, bola som zmätená čudným správaním mojej novej šéfky.

Sústredene som sledovala ručičku na hodinách v kúte malej predajne a dumala, či znovu pôjdem domov potme. Bolo síce iba pol tretej, ale môj pracovný čas skončil už o druhej. Stískala som v ruke mobil a asi po dvadsiaty raz som sa snažila dovolať svojej šéfke.

Odo dverí ku mne nakukla Irenka z vedľajšieho butiku. „Kúpim ti bagetu?“ ponúkla sa. „Alebo zamkneš obchod?“

„Bagetu, prosím,“ rozhodla som sa. Položila som mobil na poličku. „Už sa stalo niekedy v minulosti, že tu šéfka nebola celý deň?“ spýtala som sa. Začínala som mať obavy, či sa jej niečo nestalo.

„To určite nie,“ pokrútila hlavou. „No... vlastne... iba pred pár mesiacmi, keď jej zomrel manžel.“

„Zomrel manžel?“ zopakovala som začudovane. Pohľadom som zablúdila na presklenú skrinku, kde mala vystavené dve vlastné drahé značkové kabelky. Ako reklamu na pritiahnutie pozornosti dám. Louis Vuitton a Gucci. Na začiatku mi povedala, že pevnú, uzamykateľnú skrinku jej dal vyrobiť manžel, keď sa rozhodla venovať ich na reklamné účely svojho kabelkového podnikania. Nespomenula však, že zomrel...

„Áno,“ prisvedčila Irenka. „Vtedy tu mala celý týždeň jednu brigádničku, ale je pravda, že osobne prichádzala

každé ráno otvárať obchod a večer ho zamykať. Nechcela nechať kľúče tej panej, asi jej neverila. Ale chodila ako bez duše, mužova smrť ju veľmi zasiahla.“

Zvláštne, premýšľala som. A nezvyčajné, že sa tých kabeliek vzdala. Koľko žien by zapredalo dušu, aby sa s nimi mohli producírovať po meste, na spoločenských akciách, ohurovať iné ženy, pretože, priznajme si, mužov takéto veci vôbec nezaujímajú. To iba ženy sú presvedčené, že kabelka za niekoľko tisíc zvyšuje ich hodnotu, spoločenský status, príťažlivosť...

Posadila som sa na vysokú stoličku za pultom pri pokladni a sledovala ľudí, prechádzajúcich okolo nášho obchodu vo veľkom nákupnom centre. Muži ju míňali bez povšimnutia, väčšinu žien však naša pestrá ponuka zaujala. Niektoré jej venovali pozornosť aj počas chôdze, iné sa zastavili pred vyloženým novým tovarom alebo na sekundu nazreli dovnútra.

Aspoň tri si tu niečo kúpia, keď pôjdu s nákupom zo supermarketu, odhadovala som. Videla som v ich očiach dychtivosť, predstavu, ako doma novú kabelku vybalia, budú sa s ňou chvíľu maznať a jemne sa jej dotýkať a na druhý deň sa s ňou s nadšením vyberú do zamestnania.

Dnes bude dobrá tržba. Lenže ja som už mala byť na ceste domov.

Nepokojne som sa prechádzala po predajni, zelené lodičky jemne klopkali po dlážke. Farebne ladili so zelenou blúzkou v čiernom kostýmčeku, v ktorom si ma šéfka zvykla spokojne obzerať.

„Elegantné kabelky môže predávať iba elegantne oblečená žena,“ prízvukovala mi, keď sa rozhodla prijať ma na výpomoc. Pozerala pritom na moje tenisky a ležérne oblečenie a následne som si vypočula pätnásťminútovú prednášku o tom, ako mám prísť na druhý deň do predajne.

Bolo to smiešne. Keby som mala pracovať v značkovom obchode v centre mesta a predávať kabelky od tritisíc eur vyššie, chápala by som to. Ale v obchodnom centre, v malom butiku pozdĺž dlhého radu ďalších predajní, sa mi to zdalo prehnané.

Nenamietala som. Doma mám niekoľko kostýmov i loďičiek, stačí zladiť to dokopy. Šéfku som milo prekvapila, keď si ma premeriavala od hlavy po päty, bola očividne spokojná. Ona sama bola chodiaca elegancia, človek by si myslel, že predáva diamanty... no, určite zdobili jej tri prstene, na krku a v ušiach tiež žiadna bižutéria, ale drahé šperky.

Prečo mi však zase ani dnes nedvíha telefón!

Irenka mi priniesla bagetu, priateľsky mi zamávala a zmizla vo vedľajšom butiku pánskej konfekcie Admir. Moje znechutenie z tohto dňa narastalo pri predstave, že ju po záverečnej zrejme budem musieť požiadať, aby mi zase pomohla s dennou uzávierkou kasy. Tak ako včera! Netušila som, ako to mám urobiť, bola som bezradná, čakala som šéfku celý deň. Napokon sa mi ozvala o pol deviatej večer a požiadala ma, aby som obchod zamkla a ráno prišla skôr, v čase, keď sem chodievala ona a obchod odomykala. Mala som prevziať zodpovednosť za tržbu, za predajňu, za tovar... To v dohode medzi nami nebolo, urobiť uzávierku kasy a zatvárať predajňu mala stále ona. A ani ráno sa tu vôbec neukázala.

Za tie dva týždne, čo som u nej robila, všetko bežalo normálne. Až dovčera.

„Môžete mi ukázať tamtú červenú kabelku, prosím?“

Zdvihla som zrak. Mala som pravdu, zákazníčka sa tu zastavila s nákupom zo supermarketu. Vedela som, že tá kabelka na polici upúta pozornosť ako červená ruža medzi bielymi, naschvál som ju tak umiestnila. Bola najdrahšia.

Žena po nej jemne prešla prstom. „Kožená. Krásna červená, presne takúto som hľadala,“ zatvárila sa spokojne. Pani Červená. Bavilo ma dávať mená každej zákazničke alebo odhadovať, čo ju upúta.

Zaplatila kartou bez zaváhania. Pri odchode si možno ani neuvedomovala, že sa usmieva.

„Vidím, že pani Milena má dobrú žiačku,“ uznanlivo vyslovila Irenka. Stála vo dverách svojho obchodu, vyzerajúc nádejných kupujúcich. „Ja som dnes nepredala ani jeden oblek, iba dve košele a viazanku.“

„Niekde za rohom sem už mieri solventný zákazník,“ snažila som sa ju povzbudiť.

„Závidím ti obchod pre ženy,“ povzdychla si Irenka. „Muži chodia nakupovať zriedka, väčšinou im stačí jeden sviatočný oblek a jeden na bežné používanie. A niektorí si vystačia s jedným svetrom na dlhých dvadsať rokov.“

„To snáď nie!“ zasmiala som sa.

„Napríklad môj otec,“ zdôraznila.

Na policičke pod kasou mi ticho zavibroval mobil. Odvrátila som sa od Irenky a prečítala si esemesku od Jakuba.

Tak ako?

S telefónom v ruke som pomaly zamierila do zadnej časti obchodu a zavolała mu späť.

„Nepáči sa mi to,“ povedala som mu stíšeným hlasom. „Vyzerá to, že aj dnes tu zostanem do záverečnej.“

Na druhom konci zostalo chvíľu ticho. „No... čo sa dá robiť,“ vyslovil napokon Jakub sklamane. „Dala si sa na boj, musíš bojovať.“

„Večer si určite zapnem počítač a prejdem emaily,“ sľúbila som.

„Budeš unavená, nemusíš,“ tvrdil nepresvedčivo. „Celý deň v tom malom hypermarketovom úli musí byť peklo.“

„Nie je to až také hrozné,“ namietla som a pousmiala

sa: „Dúfam, že sa mi to odrazí na odmenách. A že šéfku nebudem musieť hľadať cez Interpol. Práve som sa dozvedela od kolegyne zo susedného butiku, že asi pred dvoma mesiacmi šéfke zomrel manžel.“

„Zomrel?“

Pred výkladom stála ďalšia zákazníčka a obzerala si vystavený tovar.

„Musím ísť,“ upozornila som Jakuba.

„Všetci ťa pozdravujú,“ povedal. „Chýbaš mi, som bez teba ako stratený.“

Telefón sa odmlčal. Zákazníčka si napokon kúpila koženú peňaženku s pestrými farebnými kruhmi. Tieto veselé pokladničky, ako som ich nazvala pri rozbaľovaní dodaného tovaru, sa teraz veľmi dobre predávali.

Vyše hodiny som sa takmer nezastavila, zákazníčky prichádzali a kupovali, dve z nich sa podarilo prilákať do butiku aj Irenke a presvedčiť ich, aby manželov potešili kúpou novej košele a dvoma viazankami, práve dnes v akciovej zľave.

Zašla som dozadu, do malého skladu na konci predajne, aby som konečne dojedla bagetu. Okrem množstva krabíc s tovarom sa tam vošiel už iba malý stolík s kancelárskym kreslom a jednou stoličkou, kde šéfka dávala dokopy doklady pre účtovníčku, a tiež trezor, kam zamykala všetko dôležité.

Pomaly som prežúvala a stále vo mne rezonoval príjemný pocit z rozhovoru s Jakubom. Môj zlatý Jakub! Patrilo do môjho života od útleho detstva. Nikam sme sa nepohli jeden bez druhého, deň bez neho sa mi javil ako choroba duše a srdca, trpiacich neznesiteľným pocitom clivoty. Bol mi ako brat, dokonca viac než môj brat, lebo s Rasťom sme si neboli takí blízki ako s Jakubom. Keby mi bol niekto vtedy povedal, že príde čas, keď budem

bez neho musieť žiť aj zopár mesiacov, bola by som sa uplakala k smrti.

Naše cesty šli krásne súbežne ako dve priamky, až sa takmer dostali do spoločného bodu, odkiaľ moja priamka rýchlo vycúvala. Bolo to tak dávno... Boli sme iní, s úplne odlišnými myšlienkami, plánmi, predstavami o živote. Vedela som, že raz každý z nás pôjde svojou cestou, súčasne však spôsobom, aby toho druhého nikdy nestratil z dohľadu.

Napriek úsiliu jeho mamy.

Jakubovým telefonátom akoby sa mi rozjasnil deň. Už na mňa tak nedopadala ťarcha nechcenej zodpovednosti, ktorú som nepríjemne pociťovala od rána. Celkom ako v detstve, keď mi stačil jeden rozhovor s ním a všetky chmúrne myšlienky sa rozpíchlili do neznáma. Čo mi to povedal? Chýbaš mi...

Usmiala som sa. Prečo musím na to stále myslieť? Na tón, akým mi to povedal. Som bez teba stratený... Už som to kedysi od neho počula, lenže teraz sa tie slová dotkli mojej duše nejako inak...

Mobil opäť tíško zavrčal a vytrhol ma z myšlienok. Rýchlo som si utrela prsty od masla do servítky a takmer som vykričkla od úľavy. Konečne!

„Romanka?“ oslovila ma šéfka. „Otvorila si obchod bez problémov? Ako to vyzerá s predajom?“

Prekvapene som vstrebávala jej spířsku otázok. Očakávala som skôr, že mi vysvetlí svoju neprítomnosť.

„Všetko ide v pohode,“ vyslovila som napäto. „Predala som tú červenú koženú kabelku. Vyhrala som od vás desať eur, predala sa do týždňa.“

„Tie si naozaj zaslúžiš!“ rozosmiala som ju.

Ja som však svoju situáciu nepovažovala za veselú. „Včera mi s uzávierkou kasy musela pomôcť Irenka,“ povedala

som vyčítavo. „A dnes? O druhej som mala ísť domov, čo sa deje? Nevieam, na čom som, neviem, kedy prídete...“

„Romanka, práve som ti to chcela vysvetliť,“ prerušila ma s naznačenou pokorou v hlase. „Situácia sa mi skomplikovala, potrebujem si vybaviť určité záležitosti, tak som ťa chcela poprosiť... ešte zopár dní, ak by si to mohla potiahnuť, vynosnažím sa prísť koncom týždňa.“

„Až koncom týždňa?“ vyhrkla som. „Ale ja mám zmluvu iba na štyri hodiny denne.“ Aj to podľa potreby, hovorila vtedy. Niektoré dni doobeda, niektoré poobede...

„Urobíme dodatok k zmluve, všetko budeš mať zaplatené,“ sľúbila. „Spolieham sa teraz na teba, Romanka.“

„Zajtra príde nový tovar,“ pripomenula som jej.

„Ty to zvládneš, veď vieš, ako sme to robili, keď si prišla prvý deň,“ vyslovila s nádejou. No hej, pomyslela som si, ale to sme boli dve. „Nezabudni skontrolovať každý kus, až potom podpíš dodací list.“

Zvierala som v ruke mobil a nevedela, čo na to povedať. „Ste v meste?“ spýtala som sa. Dúfala som, že ak by som mala nejaké problémy s preberaním tovaru, mohla by sa zastaviť.

„Prečo?“ vyhrkla, akoby sa zľakla. „Zháňal ma niekto?“

„Nie... pýtam sa len tak, ak by nastali nejaké problémy...“ Zneistela som. Prečo sa tak vyplašila?

„Verím, že nenastanú,“ povedala s presvedčením. „Cez deň sa môže stať, že mám mobil v stíšenom režime, ak niečo vybavujem.“

Vypla som hovor. Čo vybavuje celé hodiny? Veď som sa jej nemohla dovolať od rána!

„Pozri, tam hore, to sú určite fejky,“ začula som ženský hlas.

Zdvihla som hlavu. Pred obchodom stáli dve ženy a hľadeli na presklenú skrinku so šéfkinými kabelkami.

„Doteraz som netušila, že si fejkky niekto vystaví ako reklamu,“ zasmiala sa druhá. Obe boli mladé, vysmiatie a oči im posmešne žiarili.

„To sú originály,“ ozvala som sa, „patria majiteľke butik.“

„No, to určite!“ zasmiala sa tá vyššia. „Žiadna žena by sa nevzdala takých kabeliek. Takú vzácnosť treba nosiť, ukázať, pýšiť sa ňou...“

„Možno za vzácnosť považuje niečo iné,“ vyslovila som s miernou iróniou. „Možno má iný názor ako vy.“

„Poď sem, Kamil, pozri sa na to!“ obrátila sa na muža za jej chrbtom.

Ženy sa trochu rozostúpili, muž pomedzi ne pristúpil bližšie k pultu. V tej chvíli mi nohy ochrnuli, dych sa zastavil, celá som sa premenila na kamennú sochu.

„Romana?“ zvolal muž. „Romanka? Čo tu robíš, preboha?!“ Prekvapenie v jeho tvári udivilo aj jeho dve spoločníčky. Zarazene ma hypnotizoval nechápavým pohľadom, so zdvihnutým obočím, akoby som vyviedla čosi neprístojné. „Čo tu robíš?“ zopakoval zhrozene.

Vystrela som ruku a inštinktívne som sa chytila police s vystavenými kabelkami. Jednu z nich som zhodila na zem.

„Predávam,“ vyslovila som so stiahnutým hrdlom.

Obišiel pult a podišiel ku mne. „Zbláznila si sa?“ zašepkal. Zacítila som jeho vôňu. Ešte stále som si ju pamätala, vyvolala vo mne zmätok. „Na toto si študovala?“

Vyplašene som si uvedomila, že Irenka z diaľky pozoruje, čo sa tu deje.

„Venuj sa svojim dvom spoločníckam,“ upozornila som ho potichu. „Si nezdvorilý.“

Zachytila som nesúhlasný záblesk v jeho tmavých očiach. „Môžeš mi vysvetliť, čo to má znamenať?“

Nemohla som mu odpovedať, bolo nás na malom mieste priveľa. Iba som mlčky stála a v duchu si želala byť odtiaľ na kilometre vzdialená. On však vyzeral, že bez mojej odpovede neodíde.

„Vypomáham tu,“ vyslovila som tlmene.

„Vypomáhaš?!“ vložil do otázky ironický tón.

Aj on si konečne uvedomil, že náš rozhovor počúvajú aj iné uši. Náhle sa odo mňa odtiahol a zamieril von.

„Môžeme už ísť?“ spýtala sa ho vyššia zo žien. Dobrá nálada z nej už vyprchala. Pri odchode sa ešte dlho na mňa zadumane pozerala.

Bože, s týmto som nepočítala, pomyslela som si zúfalo. Toto som naozaj nepotrebovala!

„To malo byť akože čo?“ naklonila sa Irenka dovnútra.

„Prekvapený známy,“ mykla som plec. „Dlho sme sa nevideli.“ Zatvárila som sa ľahostajne, adrenalín z nečakanej návštevy mi však rozbúšil srdce na najvyššie obrátky.

„Ale veľmi dobrý známy, nie? A priveľmi prekvapený,“ uškrnula sa ironicky a vzápätí zmizla v butik, nasledujúc nádejného zákazníka.

Chvalabohu, že tu práve nebola šéfk. Určite by sa začala vypytovať, a to by bol problém. Ak by rozoberala Kamilove slová...

Kde sa tu vzal, len tak, z ničoho nič? Pred rokom spomínal, že ich firma sa má sťahovať... Žeby sa presťahovali sem, do blízkeho okolia? Ach, dúfala som, že sa tu už viac nezjaví!

S hlavou plnou zmätených myšlienok som fungovala ako stroj. Zautomatizované pohyby, naučené odpovede, úsmev, želanie pekného dňa. Obchody šli celkom dobre, predala som niekoľko kabeliek, ruksakov a peňaženiek. Nezastavila som sa takmer dve hodiny, kým hlavný poobedňajší nápor ustal. Potom som sa na chvíľu posadila

do kresla v zadnej miestnosti a smädne som do seba vliala dva poháre čistej vody.

Adrenalín už ustúpil a dokázala som pokojnejšie rozmýšľať. Hnevala som sa na seba. Doteraz som bola presvedčená, že uplynulých deväť mesiacov stačilo na to, aby som podobnú situáciu zvládla s rozvahou. Ako to, že sa mi to nepodarilo? Veď ma Kamilova prítomnosť úplne vykoľajila! Ruky sa mi chveli ešte dlho pri vydávaní peňazí z pokladnice, ešteže väčšina platila kartou! Nedokázala som sa ani sústrediť na sumu, ktorú treba vydať, musela ma na to upozorniť zákazník.

„Zajtra prídeš kvôli tovaru skôr?“ spýtala sa ma Irenka.

Prikývla som. „Konečne sa mi ozvala šéfk, do konca týždňa má nejaké vybavovačky. Pomôžeš mi s uzávierkou aj dnes? Mám obavy, aby som niečo nezbabrala.“

„Jasné, rada,“ prisvedčila ochotne.

Ako dobre, že Irenka pracuje hneď vedľa. Milá, ochotná vždy poradiť alebo pomôcť. Lutovala som ju, že pracuje v obchode pánskej konfekcie, tržby nikdy nemávala vysoké, okrem predvianočného času. Uvažovala o zmene, napokon sa však zakaždým rozhodla zostať, oceňovala prácu bez stresu, v pokojnej atmosfére.

Zaregistrovala som postavu pri vchode. Zadívala som sa tým smerom a zostala ako obarená.

Vo vstupných dverách stál Kamil.

Oči sa mi rozšírili údivom. Vrátil sa! Vrátil sa sem takmer po troch hodinách. Tentoraz nešiel za mnou až dovnútra, postavil sa k pultu.

„Chcem s tebou hovoriť,“ povedal vážne.

Mlčala som. Srdce sa mi opäť rozbúchalo, panika vo mne narastala. Nechcela som, aby ho počula Irenka, tak som pristúpila bližšie k pultu. Pohľady sa nám stretli.

„Prečo si tu?“ opýtal sa. „Nerozumiem tomu. Už nepra-

cuješ vo firme? Čo sa stalo? Stala sa z teba predavačka? Kvôli takejto kariére si sa so mnou rozišla?“

„Nerozišla som sa s tebou pre to.“ Hrdlo som mala stiahnuté, slová zneli priškrtene.

„Akože nie?“ namietol. „Chcela si doštudovať, cestovať, pracovať na svojej kariére... Už žiadne svadobné plány, žiadna láska, nič...!“

„Tichšie,“ upozornila som ho.

„Klamala si?“

„Ja som klamala?“ sama som zvýšila hlas. „To hovorí ten pravý...“

„Tak prečo pracuješ tu?“

„Lebo... lebo mamina kamarátka potrebovala narýchlo výpomoc, nebudne zo mňa, ak tu strávim pár hodín denne,“ klamala som tentoraz ja.

„Nespomínam si na žiadnu kamarátku tvojej mamy, ktorá by mala obchod s kabelkami,“ podotkol. Z jeho tváre však už zmizol nahnevany výraz. Možno si uvedomil, že za ten necelý rok sa mohlo všeličo zmeniť.

„Túto si nepoznal,“ budovala som svoje lži, „a vtedy tento obchod ešte nemala.“

„Nemôžem tomu uveriť, Rusalka,“ krútil neveriaco hlavou. „Dobre, priznávam, možno som urobil chybu, keď som ťa vtedy poslal domov... ale mal som o teba strach. Neľutujem to ani teraz. Dobre vieš, aké peklo sa spustilo v noci a na druhý deň...“

„Nehovor mi Rusalka,“ namietla som.

Azda som mala použiť róznejší tón, no čosi v mojom vnútri mi v tom zabránilo. Z pamäti sa mi vynorila spomienka, krehká ako pavučinka medzi púpavami, spojená s Rusalkou, zasúvaná mesiacmi nášho odlúčenia do stratená mojej mysle.

Moje dlhé vlasy, padajúce na jeho obnaženú hrud' po

našom prvom milovaní. Rukami mi zvieral boky, prechádzajúc postupne nahor po mojom nahom tele, až kým som nad neho nesklonila hlavu. Prsty mi vplietol do rozpustených vlasov.

„Vyzeráš nádherne, Rusalka,“ šepol do prítmnia izby.

Viem, že túto scénu z pamäti nikdy nevymažem, zo srdca som si ju vytrhávala veľmi dlho. Už sa nesmie stať, aby sa mi doň vrátila.

„Pre mňa zostaneš navždy krásnou Rusalkou,“ vyslovil Kamil mierne.

„V minulosti,“ zdôraznila som. „To všetko je už minulosť.“

Odstúpil od pultu a nervózne sa rozhliadal po policiach s tovarom. „Takže predavačka kabeliek,“ uprel na mňa skúmavý pohľad, akoby sa pokúšal vnoriť do mojej mysle a zistiť, či mu hovorím pravdu.

Nehovorila som. Ani on mi vtedy nepovedal pravdivo, prečo ma poslal domov.

„Zoberiem tamtú jemne krémovú,“ ukázal smerom hore, „a túto menšiu žltú, s tým dlhým remienkom...“

„Crossbody kabelka,“ upresnila som. Vzhliadol prekvapene, akoby nerozumel. „Talianska, kožená. Môže slúžiť aj ako spoločenská, dlhý remienok sa dá odňať. Tvoje dve posmievačky budú určite spokojné,“ dodala som.

„Nekupujem to pre ne,“ odvetil odmietavo. Netušila som, čo zamýšľa. „A zoberiem dve pánske kožené peňaženky, aj mne sa už zíde nová.“

Keby to bol hocikto iný, jasala by som radosťou nad takouto tržbou.

„Potrebuješ dve?“ hlesla som.

„Druhá je pre otca. Bude mať narodeniny... ak si ešte pamätáš...“

„Tridsiateho júna,“ vyhrkla som bez rozmyslu.

„Nezabudla si,“ skonštatoval potešene.

„Načo ti budú dve dámske kabelky?“ zahovárala som.
„Chceš mi urobiť tržbu?“

„A to je zle?“

„No... určite nezhnijú v tvojej skrini,“ v hlase mi zaznela irónia. „Chceš to všetko nablokovať alebo ťa z ponuky oslovilo ešte niečo?“ Načítavala som kódy z visačiek.

„Môžeme sa porozprávať, až tu skončíš?“ spýtal sa.

Ani som nezdvihla hlavu. „Neviem, dokedy tu budem pracovať, zmluvu mám na dobu neurčitú.“

„Myslel som, keď skončíš dnes,“ zdôraznil.

Srdce sa mi zovrelo lútosťou. Zdalo sa, že mi vystupuje z hrude a mieri k nemu. Zvyšok tela si ešte dobre pamätal, čo ten rok pre mňa znamenal. Vystríhal ma, že to odmieta prežiť znovu, že tie bolestné týždne sa už nesmú vrátiť späť.

„Končím neskoro a musím sa ponáhľať domov.“

Pochopil, že tadiaľto cesta nevedie, a skúsil to z inej strany.

„Ako sa má mama?“

Ruka so snímačom kódov sa mi zachvela. „Tak ako vždy,“ odvetila som. Postavila som pred neho dve veľké tašky.

Pozeral na ne, akoby mu nepatrili. Nebodaj mi tovar vráti?

„Pozri, Rusalka,“ začal. Nehovor mi Rusalka! chcelo sa mi kričať. Nemihla som však ani brvou, akoby sa ma to oslovenie netýkalo. „Chápem, ak si sa nechcela viazať... že si sa rozhodla tak, ako si sa rozhodla... Nechápem však, prečo sme museli za sebou páliť mosty, prečo všetko skončilo tak náhle... Myslel som si, že potrebuješ iba nejaký čas pre seba, pre svoje plány...“

V duši sa mi zatiahlo ako v ten dávny upršaný deň. Ne-

bo sa vtedy otvorilo, aby na svet vylialo tony vody. Často sa mi sníva, že utekám v lejaku celá premočená a nemôžem nájsť cestu domov. A potom uvidím dom. Má veľa okien a ja hľadám to jedno, za ktorým sa skrýva odpoveď na to, čo potrebujem vedieť.

Už ráno to vyzeralo na problémový deň. Nezačal dobre a ani tak nekončí.

„Každý z nás mal svoje plány,“ ozvala som sa napokon. „A ty tie svoje poznáš najlepšie.“ Ustúpila som od pultu. Ďalej od neho.

„Vôbec ti nerozumiem,“ zamračil sa.

Všimla som si Irenku, stojacu neďaleko, ako nás sústredene pozoruje.

„Ak ten nákup nechceš, vrátim ti peniaze,“ navrhla som Kamilovi.

Odpoveďou mi bol prudký pohyb, ktorým schytil tašky z pultu, a otočil sa na odchod. Irenkine oči sa rozsvietili nádejou.

„Mladý pane, dnes máme akciovú zľavu na obleky vrátane košele a viazanky,“ ukázala rukou dovnútra butiku. „Máme dobrý výber, vysokú kvalitu a bezkonkurenčné ceny.“

Na chvíľu zaváhal. „Máte aj pánske pyžamá?“ opýtal sa.

Irenka si sklamane vzdychla. „Nie, to nie,“ pokrútila hlavou. „Ale na vás mám krásny, elegantný oblek, padne vám ako uliaty. Inde taký nenájdete.“

„Pyžamo kúpiš hocikde,“ snažila som sa jej pomôcť.

Neverila som vlastným očiam. Kamil s taškami zamieril do Irenkinho butiku. Možno by som tam bola nenápadne nazerala cez sklo, keby neprišli ďalšie dve zákazníčky, ktoré nakoniec aj tak nič nekúpili.

Na rozdiel od Kamila. Pribudla mu ďalšia veľká taška a Irenke široký úsmev na tvári.